

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D., v právní věci **žalobce: REALTON s.r.o.**, IČO: 24740179, se sídlem Španělská 742/6, 120 00 Praha 2, zastoupeného Mgr. Monikou Landovou, advokátkou se sídlem Španělská 742/6, 120 00 Praha 2, proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2015, č. j. 3966/15/5100-31461-701836,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2015, č. j. 3966/15/5100-31461-701836, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzen platební výměr Finančního úřadu pro Ústecký kraj, Územní pracoviště v Ústí nad Labem (dále jen „správce daně“), ze dne 7. 8. 2014, č. j. 1807852/14/2501-24401-506568, kterým byla žalobci podle zákonného opatření Senátu č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí, ve znění účinném do 31.10.2016 (dále jen „zákonné opatření“), a podle § 139 a § 147 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), vyměřena záloha na daň z nabytí nemovitých věcí ve výši 4.200,- Kč a daň z nabytí nemovitých věcí ve výši 14.808,- Kč.

Žalobce v žalobě uvedl, že výměra daně z nabytí nemovitých věcí byla stanovena v souladu se zákonným opatřením, které však nelze považovat za rovnocenné zákonu, neboť bylo Senátem schváleno na poslední chvíli v době, kdy měl vstoupit v účinnost zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „nový občanský zákoník“). V daném případě tak došlo k situaci, kdy původně zamítnutý návrh zákona byl po aplikaci čl. 33 Ústavy mimořádně

přijít ve formě zákonného opatření, aniž by pro to byly splněny podmínky. Žalobce se domnívá, že i přesto, že byla následně platnost zákonného opatření potvrzena Poslaneckou sněmovnou, i nadále existují zásadní pochybnosti o ústavnosti procesu přijetí předmětného zákonného opatření. Čl. 33 Ústavy umožňuje totiž přijímat zákonná opatření pouze ve věcech, které nesnesou odkladu. Tato podmínka však nebyla splněna, a to, i když by nepřijetí zákonného opatření způsobilo problémy a nejistotu vzhledem k nesouladu a neprovázanosti s rekodifikačními předpisy občanského práva. Senát mohl postupovat tak, že mohl návrh zákona dříve postoupený Poslaneckou sněmovnou přijmout, a nikoliv ho vrátit s pozměňovacími návrhy, čímž došlo v důsledku rozpuštění Poslanecké sněmovny k ukončení legislativního procesu. Senát mohl své pozměňovací návrhy uplatnit jako novou vlastní legislativní iniciativu po ustavení nové Poslanecké sněmovny. Žalobce rovněž poukázal na to, že schválení zákonného opatření Poslaneckou sněmovnou ex post pochybnosti o ústavnosti zákonného opatření nerozptyluje, protože pokud by Poslanecká sněmovna zákonné opatření neschválila, přestalo by platit, přičemž by nebylo možné rychlé přijetí nové zákonné úpravy, a proto se jedná pouze o formální krok Poslanecké sněmovny.

Druhé pochybení žalovaného spatřoval žalobce v aplikaci podzákonného právního předpisu, a to vyhlášky č. 419/2013 Sb., k provedení zákonného opatření Senátu o dani z nabytí nemovitých věcí (dále jen „vyhláška č. 419/2013 Sb.“), která byla vydána za účelem provedení zákonného opatření, a proto je rovněž nezákonná. Samotná vyhláška upravuje postup stanovení směrné hodnoty, jež je nezbytná pro zjištění základu daně z nabytí nemovitých věcí. Ústí nad Labem jakožto krajské město s 95.000 obyvateli není rozděleno na zóny, dle kterých by bylo blíže specifikováno zjištění směrné hodnoty tak, jako tomu je u ostatních krajských měst a měst daleko menších. V důsledku absence zmíněných zón je definována jednotná směrná hodnota nemovitostí spadajících pod Ústí nad Labem bez ohledu na skutečnost, zdali se nemovitost nachází v centru města nebo naopak na jeho periferii nebo v sociálně vyloučených oblastech. Dochází tak k nerovnoměrnému zdanění nemovitostí, když rozdíl mezi výší daně vyměřené na základě směrné hodnoty a skutečné ceny nemovitosti je tím vyšší, čím je nemovitost méně lukrativní. Aplikace vyhlášky tak zakládá nerovnost obyvatelstva před zákonem v otázce majetkových poměrů. S ohledem na výše uvedené tak žalobce navrhl, aby soud nejen napadené rozhodnutí, ale rovněž i rozhodnutí správce daně zrušil.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě uvedl, že žalobce nepoukázal na žádné konkrétní pochybení žalovaného, kterého by se měl dopustit při vydání žalobou napadeného rozhodnutí, ale brojí proti zákonnosti právního předpisu, který byl přijat Senátem a posléze Poslaneckou sněmovnou. Z podané žaloby nelze dovodit, že by žalobce spatřoval jakékoli nedostatky v žalobou napadených rozhodnutích. Žalovaný není oprávněn hodnotit zákonnost právních předpisů a jejich soulad s ústavním pořádkem České republiky. Rovněž není oprávněn podat k Ústavnímu soudu návrh na zrušení právních předpisů z důvodu protiústavnosti. Správní orgány nemohou při aplikaci právních předpisů hodnotit proces jejich přijímání. Žalovaný je toho názoru, že v případě kdyby existoval sebemenší náznak nepotřebnosti nebo neúčelnosti Senátem přijatého zákonného opatření, případně by vyšlo najevo zneužití pravomocí, nedošlo by k následnému schválení zákonného opatření Poslaneckou sněmovnou. K druhé žalobcově námitce žalovaný uvedl, že využití směrné hodnoty představuje zjednodušený postup oceňování nemovitých věcí pro účely stanovení daně z nabytí nemovitých věcí, který vychází z dostupných statistických údajů. Je pravdou, že tato hodnota nemůže přesně vystihnout veškeré aspekty nemovité věci tak, jako by tomu bylo v případě znaleckého posudku, nicméně účelem přijetí této právní úpravy byla především

snaha snížit administrativní náročnost zjištění daně. Mimo to zákonodárce umožnil poplatníkovi volbu, zda k určení srovnávací daňové hodnoty využije směrnou hodnotu, případně cenu zjištěnou. V daném případě tak bylo pouze na žalobci, aby si zvolil, která z variant pro určení daně pro něj bude výhodnější. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl a v případě, kdy soud shledá, že zákonné opatření a vyhláška jsou opravdu v rozporu s ústavním pořádkem, postupoval v souladu s čl. 95 Ústavy České republiky. Žalovaný požádal rovněž o náhradu nákladů řízení.

V replice žalobce uvedl, že nesouhlasí s tvrzením žalovaného o dobrovolném výběru výhodnější varianty zjištění daně. Žalobce podal daňové přiznání a zaplatil daň z kupní ceny bytu. Cena nemovitostí se zjišťuje kupní cenou a pouze za situace, kdy je tato cena nižší, než cena obvyklá je doložen znalecký posudek. Znalecký posudek lze nahradit jinými doklady, které osvědčují, že cena za kterou byla nemovitost koupena, odpovídá obvyklé ceně. Ostatně tyto doklady (inzeráty s cenami bytů) žalobce správci daně předložil, který však sám doměřil daň dle směrné hodnoty. Žalobce se dále pozastavil nad požadavkem žalovaného na přiznání náhrady nákladů řízení, ačkoli je státní institucí. Žalobce se domnívá, že náklady právního zastoupení mohou uplatnit pouze účastníci, kteří jsou právně zastoupeni, což není případ žalovaného.

V podání žalobce ze dne 4. 6. 2015 a ze dne 1. 9. 2015 žalobce doplnil skutková tvrzení. V prvním podání žalobce opětovně zpochybnil zákonnost vyhlášky č. 419/2013 Sb., když opakovaně poukázal na nerovnoměrnost zdanění u převodu nemovitých věcí nacházejících se na území krajského města Ústí nad Labem, které bylo dle názoru žalobce zcela absurdně a nepochopitelně zařazeno do jednoho místního koeficientu, namísto konkrétního rozdělení a členění, tak jako je tomu u ostatních krajských měst. Žalobce nově navrhl, aby soud v souladu s čl. 95 Ústavy České republiky předložil věc Ústavnímu soudu s návrhem na zrušení zákonného opatření a vyhlášky č. 419/2013 Sb. pro jejich rozpor s ústavním pořádkem České republiky. V druhém podání žalobce nově zpochybnil postup správce daně a žalovaného při vyměřování daně z nabytí nemovitých věcí, kdy odkázal na ust. § 92 a § 93 daňového řádu, které stanovují správci daně jasný postup, jak správně stanovit výši daně a jakého dokazování při tom musí využít. Správce daně a následně i žalovaný se takovým postupem neřídili a pro vyměření daně svévolně zjišťovali potřebné okolnosti podle toho, jak se jim zrovna parametry hodily, či nehodily. Svým postupem tak porušili povinnosti stanovené daňovým řádem.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalovaný i žalobce s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s. která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkouvává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž musí přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Soud se nemohl zabývat tvrzeními žalobce týkajícími se nesprávného postupu správce daně podle daňového řádu uplatněnými ve vyjádření ze dne 1.9.2015, neboť byla uplatněna po uplynutí lhůty pro rozšíření žalobních bodů podle § 71 odst. 2 s.ř.s., která činí dle § 72 odst. 1 s.ř.s. dva měsíce poté, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení. Žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno již dne 10.2.2015, z čehož je zjevné, že žalobce mohl uplatnit žalobní body ve lhůtě do 10.4.2015. Z tohoto důvodu se soud mohl meritorně zabývat pouze obecnými námitkami proti ústavnosti a zákonnosti zákonného opatření a vyhlášky č. 419/2013 Sb.

Soud po zhodnocení skutkového a právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce dne 20. 1. 2014 uzavřel kupní smlouvu, jejímž předmětem byla bytová jednotka č. „X“, zapsaná na LV č. „X“, situovaná v budově č. p. „X“, stojící na pozemcích parc. č. „X“, zastavěná plocha a nádvoří, o výměře 252 m², a parc. č. „X“, zastavěná plocha a nádvoří, o výměře 254 m², to vše v obci Ústí nad Labem, katastrální území Mojžíř. Součástí prodeje byl i spoluvlastnický podíl ve výši 627/28360 z celku na společných částech domu a pozemcích. Bytová jednotka se nachází v ulici „X“ č. p. „X“. Kupní cena činila 105 000,- Kč.

V příloze č. 1 k přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí byla označena kolonka pro využití směrné hodnoty. Žalobce vyplnil tabulku č. 1 [směrná hodnota pro určení srovnávací daňové hodnoty], kde sjednaná cena činila 105.000,- Kč. Z této částky byla vypočítána záloha na daň ve výši 4%, která činila 4.200,- Kč. Přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí bylo žalobcem podepsáno a odevzdáno správci daně. Správce daně při výměření daně zjistil, že srovnávací daňová hodnota je vyšší než sjednaná cena, a proto byla určena jako nabývací hodnota, která bude představovat základ daně z nabytí nemovitých věcí. Směrná hodnota všech nemovitých věcí činila 493.570,09 Kč. Srovnávací daňová hodnota představovala 75% směrné hodnoty tedy 370.200,- Kč. Sazba daně činila 4% ze základu daně, což odpovídá dani ve výši 14.808,- Kč.

Soud se dále zabýval namítanou protiústavností zákonného opatření.

Rozhodnutím prezidenta republiky č. 265/2013 Sb., o rozpuštění Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, byla dne 28.8.2013 rozpuštěna Poslanecká sněmovna.

Dne 25.9.2013 postoupila vláda Senátu návrh zákonného opatření o dani z nabytí nemovitých věcí, které bylo dne 9.10.2013 Senátem schváleno a vyšlo ve Sbírce zákonů dne 30.10.2013 pod č. 340/2013 Sb. s účinností od 1.1.2014. Dne 29.11.2013 nově ustavená Poslanecká sněmovna schválila uvedené zákonné opatření pod č. 379/2013 Sb.

Podle čl. 33 Ústavy: *1) Dojde-li k rozpuštění Poslanecké sněmovny, přísluší Senátu přijímat zákonná opatření ve věcech, které nesnesou odkladu a vyžadovaly by jinak přijetí zákona.*

2) Senátu však nepřísluší přijímat zákonné opatření ve věcech Ústavy, státního rozpočtu, státního závěrečného účtu, volebního zákona a mezinárodních smluv podle čl. 10.

3) Zákonné opatření může Senátu navrhnout jen vláda.

4) Zákonné opatření Senátu podepisuje předseda Senátu, prezident republiky a předseda vlády; vyhláší se stejně jako zákony.

5) Zákonné opatření Senátu musí být schváleno Poslaneckou sněmovnou na její první

schůzi. Neschválí-li je Poslanecká sněmovna, pozbývá další platnosti.

V obecné části Důvodové zprávy k vládnímu návrhu zákonného opatření (dále jen „Důvodová zpráva“) jsou podrobně a obsáhle vysvětleny důvody jeho předložení, včetně neodkladnosti přijetí právní úpravy. Z uvedeného mimo jiné vyplývá, že předmětem daně z převodu nemovitostí podle zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, který měl být zákonným opatřením nahrazen, byly úplatné převody nebo přechody vlastnictví k nemovitostem, přičemž za nemovitosti byly pro účely zákona považovány věci nemovité podle zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, jenž pozbýval účinnost dne 31.12.2013, a to pozemky a stavby spojené se zemí pevným základem, a dále byty a nebytové prostory.

Dále Důvodová zpráva poukázala na to, že nový občanský zákoník, účinný od 1. ledna 2014, mění oproti dosavadnímu stavu již samotné pojetí nemovitých věcí. V důsledku návratu k zásadě superficies solo cedit pozbývá stavba, až na několik výjimek, charakteru samostatné věci a stává se součástí pozemku; současně nový občanský zákoník rozšiřuje pojem nemovitých věcí i na věcná práva k nim. Hlavním cílem návrhu zákonného opatření bylo zajistit zachování samostatné transferové daně v souvislosti s plánovanou transformací daně dědické a daně darovací pod režim daně z příjmů se současným zrušením zákona č. 357/1992 Sb.

Nutnost přizpůsobit daňové právo změnám právního řádu byla v Důvodové zprávě odůvodněna tím, že v případě nepřijetí zákonného opatření by následovalo výrazné snížení ročního daňového inkasa převodních daní zejména z důvodu:

- možného obcházení zdanění úplatného nabytí nemovitých věcí prostřednictvím institutu vzájemného darování,
- absence zdanění úplatného vyčlenění nemovitých věcí do svěřenských fondů,
- absence osoby poplatníka v případě úplatného zřízení práva stavby,
- absence úpravy zdanění případů oddělení ze spoluvlastnictví či úplatného zřízení přídatného spoluvlastnictví,

dále by dle Důvodové zprávy došlo ke:

- vzniku nepřiměřeně velkého množství mezer v zákoně z důvodu nereflektování zásadních koncepčních změn zakotvených v novém občanském zákoníku, které by nebylo možno překlenout výkladem,
- vzniku právní nejistoty daňových poplatníků,
- vzniku nerovného postavení jednotlivých osob s ohledem na absenci určité nezbytné úpravy,
- nežádoucímu rozšíření předmětu zdanění z důvodu širokého pojetí pojmu „nemovitá věc“ v novém občanském zákoníku i na vybrané případy, které dle současné úpravy zdanění nepodléhají, zejména v případě věcných práv a práv, která za nemovité věci prohlásí zákon,
- nespravitelnosti vybraných případů zdanění,
- neprovázanosti právní úpravy na novou úpravu katastrálního zákona, zejména v oblasti podávání daňového přiznání včetně lhůt.

Soud uvádí, že podle čl. 46 odst. 2 Ústavy má Senát právo návrh zákona svým usnesením zamítnout. Pokud Senát využil svého oprávnění a původní návrh zákona o dani

z nabytí nemovitých věcí (sněmovní tisk 1003 a senátní tisk 170) zamítl, jednal v souladu se svými ústavními oprávněními. Nato vláda reagovala rovněž v souladu s Ústavou, když podle čl. 33 odst. 3 navrhla Senátu přijetí zákonného opatření o dani z nabytí nemovitých věcí. Její návrh byl odůvodněn nejen nutností přijetí této právní úpravy, ale tento návrh i částečně reagoval na kritiku Senátu vyjádřenou zamítnutím původního návrhu v otázce poplatníka daně.

Soud nemůže než konstatovat, že důvody, pro něž byl vládou předložen návrh zákonného opatření, shledává relevantními a odpovídajícími právnímu stavu v září 2013. Žalobce sám důvody předložení návrhu zákonného opatření nezpochybňuje, ba naopak připouští vznik právní nejistoty a další problémy v případě nepřijetí zákonného opatření. Tvrzení, že Senát mohl postupovat jiným způsobem, neznamená, že absence právní úpravy daně z nabytí nemovitých věcí účinné od 1.1.2014, nevyvolávala nutnost jejího urychleného přijetí. Soud konstatuje, že neshledal protiústavnost v postupu Senátu či vlády v legislativním procesu přijímání zákonného opatření spočívajícím v tom, že by nebyla splněna podmínka neodkladnosti přijetí zákonného opatření, a nevidí důvod postupovat podle čl. 95 odst. 2 Ústavy a věc předložit Ústavnímu soudu. V této části je tedy žaloba nedůvodná.

K námitce nezákonnosti vyhlášky č. 419/2013 Sb. uvádí soud následující. Základem daně z nabytí nemovitých věcí je nabývací hodnota snížená o uznatelný výdaj (§ 10 zákonného opatření). Nabývací hodnotou je a) sjednaná cena, b) srovnávací daňová hodnota, c) zjištěná cena, nebo d) zvláštní cena (§ 11 odst. 1 zákonného opatření). Nabývací hodnotou je srovnávací daňová hodnota, je-li vyšší než sjednaná cena (§ 12 odst. 2 zákonného opatření). Srovnávací daňová hodnota je částka odpovídající 75 % a) směrné hodnoty, nebo b) zjištěné ceny. Poplatník si může zvolit, zda k určení srovnávací daňové hodnoty použije směrnou hodnotu, nebo zjištěnou cenu (§ 14 odst. 1 a 2 zákonného opatření).

Zavedení směrné hodnoty mělo za cíl snížit náklady za zhotovování znaleckých posudků pro účely daně z nabytí nemovitých věcí. Pro účely určení nabývací hodnoty nemovitých věcí se, oproti předchozí zrušené úpravě zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, darovací a z převodu nemovitostí, sjednaná cena neporovnává se zjištěnou cenou podle oceňovacích předpisů (znaleckými posudky), ale se srovnávací daňovou hodnotou, jež je odvozena od tzv. směrné hodnoty, upravenou v § 15 zákonného opatření a vyhláškou č. 419/2013 Sb.

Je-li předmětem nabytí vlastnického práva nemovitá věc, u které lze směrnou hodnotu určit, zvolí si poplatník v daňovém přiznání, zda chce určit srovnávací daňovou hodnotu ze zjištěné ceny (pak je povinen doložit znalecký posudek a v daňovém přiznání vypočítat daň), nebo ze směrné hodnoty (pak platí zálohu z ceny sjednané a je povinen vyplnit přílohy daňového přiznání pro výpočet směrné hodnoty). Směrnou hodnotu si poplatník sám nevypočítává, pouze v daňovém přiznání uvádí údaje nezbytné pro její výpočet provedený správcem daně (srov. Grossová, M.E.: Daň z nabytí nemovitých věcí, Rodinné listy, č. 5/2014, str. 17).

Žalobce měl tedy na výběr, zda bude daň vypočítávána podle směrné hodnoty, nebo zjištěné ceny. Právě zjištění ceny podle znaleckého posudku, který je jediným relevantním dokladem, se kterým zákonné opatření počítá (srov. § 16, § 36 zákonného opatření), umožňuje daňovému poplatníkovi (žalobci) zohlednit při stanovení daně konkrétní lokalitu, kde se nemovitost nachází. Náklady na znalecký posudek jsou i uznatelným výdajem podle § 10 zákonného opatření (viz § 24 zákonného opatření).

Právní předpis vydávaný pro celou Českou republiku, jakým je vyhláška č. 419/2013 Sb., jistě nemůže postihnout všechny aspekty na trhu s nemovitostmi, nicméně možnost stanovit daň z nabytí nemovitých věcí pomocí znaleckého posudku tyto případné nerovnosti dostatečně kompenzuje. Soud tedy neshledává nezákonnost uvedené vyhlášky č. 419/2013 Sb.

Nad rámec uvedeného pak soud ještě poznamenává, že tvrzení žalobce neodpovídají obsahu správního spisu, neboť je z přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí i ze žalobcem vyplněné přílohy č. 2 tohoto přiznání zřejmé, že si žalobce zvolil pro určení srovnávací daňové hodnoty směrnou cenu, a nikoliv zjištěnou cenu. Žalobcem tvrzené inzeráty s cenami nemovitostí součástí správního spisu nejsou, nicméně s ohledem na nutnost vypracování a přiložení znaleckého posudku, tento fakt nemá na věc vliv.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, sp. zn. 7 Afs 11/2014, www.nssoud.cz).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 4. července 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová